

Arrest

nr. 236 123 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 mei 2017 een aanvraag in voor een verblijfkaart als familielid in neergaande lijn van een in België verblijvende Nederlander.

1.2. Op 14 november 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het annulatieberoep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 202 814 van 23 april 2018.

1.3. Op 14 augustus 2018 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid in neergaande lijn van een in België verblijvende Nederlander. Op 12 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.4. Op 7 juni 2019 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid in neergaande lijn van een in België verblijvende Nederlander.

1.5. Op 5 december 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/06/2019 werd ingediend door:

*Naam: K. Voornaam S.S. Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: 05.04.1995 (...).*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar vader, de genaamde K.E.C. (...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er werd reeds eerder een aanvraag gezinshereniging aangevraagd nl. op 16/05/2017 en op 14/08/2018. Tot twee keer toe werd de aanvraag geweigerd omdat het ten laste aspect niet afdoende was aangetoond. Tegen de eerste beslissing werd beroep aangetekend, echter de RVV verwierp het beroep.

Eigenlijk is er betreffende deze aanvraag nog een veel prangender bezwaar om verblijfsrecht te kunnen geven, de voorgelegde geboorteakte kunnen we immers niet erkennen.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaald artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

In eerste instantie dient dan ook vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een geboorteakte voor uitgegeven op 30.11.2016. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. 9.03.2015,

bijna 20 jaar na de geboorte van betrokkene op 5.04.1995. Echter, de inhoud van de akte wordt door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Immers, uit het voorgelegde paspoort van betrokkene, dat zij bij de eerste aanvraag voorlegde, blijkt dat dit paspoort op 18.03.2016 werd afgeleverd in Ghana. Een visumsticker ontbreekt, evenals een inreisstempel. We kunnen dus bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene aangekomen is in Schengen en bij uitbreiding in België.

Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel is het redelijk te stellen dat betrokkene de aanmaak van deze geboorteakte heeft ondernomen louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Niets sluit uit dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien dan een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die Belg als haar vader wordt aangemerkt. Het is niet omdat betrokkene bij haar eerste aanvraag heeft verklaard dat ze sinds april 2017 in België is aangekomen, dat dit met de werkelijkheid overeenstemt. Betrokkene kan veel eerder zijn ingereisd. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de dochter zou zijn van een Belg, dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging aanvraagde bij de bevoegde ambassade en met een visum gezinshereniging naar België reisde. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat zij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien zij een Belgische vader heeft waarvan zij steeds ten laste is geweest in het land van origine. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Zoals ook bij voorgaande aanvragen werd opgemerkt, veronderstelt het ten laste zijn dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Er werden dienaangaande wel documenten voorgelegd. Onafgezien dat het merkwaardig is dat bij de eerste aanvraag niets van bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, bij de tweede aanvraag dan ineens toch bewijzen steken en dan bij deze aanvraag nog recentere bewijzen steken, kunnen die bewijsstukken niet worden aanvaard. Immers, Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet worden afgetoetst. De bewijzen waaruit zou moeten blijken dat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, zijn natuurlijk maar relevant voor zover betrokkene er op dat moment ook nog daadwerkelijk verbleef en het geld ook daadwerkelijk heeft afgehaald.

Bijgevolg werd er niet aangetoond dat betrokkene effectief ten laste is en was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dat de referentiepersoon er toe in staat is betrokkene ten laste te nemen.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Zonder een daadwerkelijk bewijs van verwantschap dat we kunnen aanvaarden, nl. een DNA-test en een bewijs van inreis, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag te doen. Dit zijn immers twee elementen die moeten worden uitgeklaard."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van het art. 27 W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Manifeste beoordelingsfout

1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel in haar paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen visumsticker of inreisstempel in haar paspoort zich bevindt, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat er geen visumsticker of inreisstempel in haar paspoort zich bevindt, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoeksters neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoekster verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The LIS Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

4.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

5.

Verzoekster wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen niet voldoet aan het art. 27 WIPR, geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

6.

Verzoekster is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoekster zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

7.

Verzoekster heeft ter ondersteuning van haar aanvraag tal van geldstortingen door de referentiepersoon neergelegd.

Evenmin wordt door verweerder in de bestreden beslissing een afdoende motivatie gegeven waarom de door verzoekster neergelegde geldstortingen niet kunnen weerhouden worden.

De vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoekster zou zijn ingebracht, kan opnieuw niet beschouwd worden als een afdoende motivering.”

2.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de juridische grondslag vormt van verzoeksters vestigingsaanvraag, bepaalt dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel in het geval ze ouder zijn dan 21 jaar – quod in casu – indien ze ten laste zijn van de burger van de Unie. In beide gevallen is vereist dat zij deze burger *“begeleiden of zich bij hem voegen”*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn EU-(groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de EU-(groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Op grond van de voornoemde wettelijke bepaling kan de verwerende partij eisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

2.3. Dit blijkt ook uit Europese rechtspraak. Zo kan worden verwezen naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld, *“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

2.4. De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.5. De bestreden beslissing berust op twee motieven die haar elk op zich kunnen schragen. Enerzijds wordt (a) de geboorteakte niet erkend, op grond waarvan wordt vastgesteld dat verzoekster de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, anderzijds wordt (b) vastgesteld dat verzoekster niet afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

2.6. Motief (b) luidt als volgt:

“Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, dit overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Zoals ook bij voorgaande aanvragen werd opgemerkt, veronderstelt het ten laste zijn dat betrokkene

reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Er werden dienaangaande wel documenten voorgelegd. Onafgezien dat het merkwaardig is dat bij de eerste aanvraag niets van bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, bij de tweede aanvraag dan ineens toch bewijzen steken en dan bij deze aanvraag nog recentere bewijzen steken, kunnen die bewijsstukken niet worden aanvaard. Immers, Indien we niet met zekerheid kunnen vaststellen wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd, kan de relevantie van de voorgelegde documenten helemaal niet worden afgetoetst. De bewijzen waaruit zou moeten blijken dat er geld is overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, zijn natuurlijk maar relevant voor zover betrokkene er op dat moment ook nog daadwerkelijk verbleef en het geld ook daadwerkelijk heeft afgehaald.

Bijgevolg werd er niet aangetoond dat betrokkene effectief ten laste is en was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dat de referentiepersoon er toe in staat is betrokkene ten laste te nemen.”

2.7. Verzoekster brengt hiertegen in:

“Verzoekster heeft ter ondersteuning van haar aanvraag tal van geldstortingen door de referentiepersoon neergelegd.

Evenmin wordt door verweerder in de bestreden beslissing een afdoende motivatie gegeven waarom de door verzoekster neergelegde geldstortingen niet kunnen weerhouden worden.

De vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoekster zou zijn ingebracht, kan opnieuw niet beschouwd worden als een afdoende motivering.”

2.8. Aangezien zij verwijst naar artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en het gestelde in punt 2.6. bevat, voldoet de bestreden beslissing voor wat betreft motief (b) aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze motieven zijn duidelijk en stellen verzoekster in staat zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringplicht. De overtuiging van verzoekster dat de motieven niet afdoende zijn kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

2.9. Verweerder legt in de bestreden beslissing duidelijk uit waarom hij duidelijkheid wenst te verkrijgen over het tijdstip van binnenkomst van verzoekster in het Schengengrondgebied en België. Zo kan worden nagegaan of verzoekster daadwerkelijk verbleef in het land van herkomst toen de geldstortingen werden gedaan door de referentiepersoon ten behoeve van verzoekster en of ze deze geldsommen daadwerkelijk heeft afgehaald. Enkel zo kan, aldus verweerder, de relevantie worden nagegaan van de documenten die bij eerdere aanvragen niet werden voorgelegd.

2.10. Verzoekster toont geen manifeste beoordelingsfout noch de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan door erop te wijzen dat ze *“tal van geldstortingen door de referentiepersoon neergelegd [heeft]”*.

2.11. Dit heeft als gevolg dat motief (b) overeind blijft. Gelet op het gestelde in punt 2.5. houdt het in dat zelfs indien de kritiek die verzoekster uit op motief (a) gegrond is, dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat dan ook niet in op deze kritiek.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat, alsgevolg van de verzoekster betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.13. Aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat ze België dient te verlaten, dat ze hierdoor wordt gescheiden van haar in België wonende naaste familie en er sprake is van een verregaande inbreuk op haar privé- en gezinsleven. Nog minder kan verzoekster worden gevolgd wanneer ze stelt dat er sprake is van een uitwijzing en hieraan een proportionele belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM koppelt. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekster als volwassen vrouw van 24 jaar oud niet aantoont dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid met haar Nederlandse (groot)ouder. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt immers dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar (groot)vader aantonen, quod non in casu. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Het privéleven dat verzoekster geschonden acht wordt niet geconcretiseerd en evenmin aangetoond zodat niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van voormeld verdragsartikel.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoekster op: *“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

2.15. Verzoekster kan niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Unieburgers, zoals hier het geval is.

2.16. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekster verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.17. Verzoekster stelt dat ze diende te worden gehoord over haar gezins- en economische situatie. Zij werkt dit echter niet verder uit. Er kan ook nog worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Verzoekster toont dus niet aan dat, mocht ze zijn gehoord door de verwerende partij, ze elementen had aangebracht die aanleiding hadden gegeven tot een andersluidende beslissing. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat de bestreden beslissing geen beslissing is die de verwerende partij treft zonder medeweten van verzoekster maar wel op grond van een uitdrukkelijke aanvraag van verzoekster waarbij ze alle elementen en documenten kon voegen waarmee de verwerende partij naar haar oordeel rekening diende te houden.

Het derde middel is ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA